

[Justitsministeren.]

loven tillagt justitsministeren bemyndigelse til at tillade, at væddeløb, eftermiddagsforestillinger af højere art på faste teatre samt indendørs koncerter af højere art afholdes allerede fra kl. 14. Tilsvarende dispensationsbeføjelse findes derimod ikke, forsåvidt angår biografforestillinger.

Det foreliggende lovforslag går ud på at ændre disse regler således, at alle teater- og biografforestillinger samt indendørs koncerter uden særlig dispensation skal kunne finde sted fra kl. 14, og at bemyndigelse til at tillade væddeløb fra kl. 14 tillægges politiet.

Det er en såre beskeden ændring af helligdagsloven, der her foreslås, og det er med en vis resignation, at jeg fremsætter dette forslag. Efter mit skøn kunne meget tale for det regeringsforslag, der blev fremsat i 1936, hvorefter den eneste begrænsning af forlystelserne på søn- og helligdage skulle være den, at gudstjenesten ikke måtte forstyrres. Regeringen har afstået herfra; vi har begrænset os til en ajourføring af loven og håber derfor, at forslaget kan vinde almindelig tilslutning.

I bemærkningerne til forslaget er der gjort nærmere rede for de overvejelser, der danner baggrunden for de foreslåede ændringer. Jeg skal derfor hér indskrænke mig til at fremhæve, at justitsministeriet — således som forholdene har udviklet sig siden helligdagslovens vedtagelse i 1936 — ikke længere finder det sagligt forsvarligt at opretholde en forskellig behandling af teatre og biografier i relation til helligdagslovens regler om forlystelser og ikke finder det muligt — navnlig ikke administrativt — i relation til denne lov at have forskellige regler for forestillinger af højere eller mindre høj karakter.

Som det endvidere fremgår af bemærkningerne, har der været ført forhandlinger mellem justitsministeriet og kirkeministeriet om lovforslaget, særlig med henblik på, om biografforestillinger skulle kunne påbegyndes kl. 14 — således som det foreslås i lovforslaget — eller først kl. 15. Jeg vil i denne forbindelse fremhæve, at spørgsmålet om tidspunktet nødvendigvis må ses i sammenhæng med de gældende regler. Efter disse kan der jo — som jeg nævnte før — i et vist omfang gives teatre tilladelse til at

begynde deres forestillinger på søn- og helligdage allerede kl. 14. Når man nu er af den opfattelse, at teatre og biografier bør være ligestillet i relation til helligdagsloven, medfører dette efter min mening som en nødvendig konsekvens, at begyndelsestidspunktet — som foreslået — må sættes til kl. 14. Det bør jo, såvidt jeg kan se, ikke kunne komme på tale at skærpe loven, forsåvidt angår teatrene, således at de nu først skulle kunne begynde kl. 15.

Idet jeg iøvrigt henviser til motiverne til lovforslaget, skal jeg med disse bemærkninger tillade mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Jeg har endvidere den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om rettens pleje af 11. april 1916.*

Ved forslaget udvides antallet af underretsdommere ved genoprettelse af retskreds nr. 7, Hørsholm birk, og ved oprettelse af to nye dommerembeder i henholdsvis retskreds nr. 38, Odense købstad, og retskreds nr. 86, Esbjerg købstad m. v., og samtidig stilles der forslag om nedlæggelse af retskreds nr. 91, Nørre Rangstrup og Hviding herreder.

Baggrunden for forslaget er den omstændighed, at justitsministeriet i tidens løb, og navnlig i de senere år, har måttet imødekomme anmodninger fra dommerne i de største underretskredse om, at der meddeles dommerfuldmægtige bemyndigelse til at behandle en del af retssagerne i de pågældende retskredse, fordi dommerne ikke har kunnet overkomme selv at behandle alle retssager. Dette skyldes den betydelige stigning i antallet af såvel civile som kriminelle retssager ved underretterne, der har været en følge dels af befolkningstilvæksten siden retsplejelovens gennemførelse i 1919, dels af de stedfundne udvidelser af underretsdommernes arbejdsområde, blandt andet ved forhøjelse af værdigrænserne for underretssager og ved afskaffelsen af forligskommissionerne.

Selvom de pågældende dommerfuldmægtige på udmærket måde har varetaget arbejdet med behandlingen af de dem betroede retssager, finder justitsministeriet afgørende betænkeligheder forbundet med den ovennævnte ordning, hvorefter en betydelig del af det egentlige dommerarbejde, behandlingen af retssager, i de største rets-